

Ἐγνώριζεν ἐκ πείρας, ὅτι τὸ ὑπὸ τὴν τέφραν κοιμώμενον πῦρ, ἀνάπτει καταστρεπτικὰς πυρκαϊάς, καὶ ὅτι ἡ πυρῖτις, ὅταν ἐκπυρσοκροτῇ, προξενεῖ τοσοῦτον μεγαλειτέρας καταστροφῆς ὥσθ περισσώτερον εἶνε πεπιεσμένη. Ἐφοβεῖτο ἐκρήξεις, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ἔξ ἐτών, ὁ Λουδοβίκος, μαθητὴς οἰκοτροφείου τινὸς ἐν Λονδίνῳ, ὀλίγου δεῖν ν' ἀρπάσῃ δωδεκαετὴ νεάνιδα, θυγατέρα ἐκμισθωτοῦ τινος τῶν περιχώρων, ὁ δὲ κύριος Λεκὸν εὗρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποστείλῃ τὸν θερμὸν τοῦτον μαθητὴν τοῦ Λυκείου, ὅπως περατώσῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ εἰς τὴν ψυχρὰν Γερμανίαν.

Ἐκεῖ συνέβησαν χεῖρονα.

Ὁ χειραφετηθεὶς νεανίας συνέλαβε διὰ νέαν τινὰ πάθος σφοδρόν, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ἂν ὁ πατὴρ του δὲν παρενέβαινεν ἐγκρίτως.

Ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν, ὁ Λουδοβίκος κατηνύασθη. Εἶχε τελειώσει τὰ νομικὰ καὶ τὴν κεκανονισμένην φοίτησιν εἰς τὰ Δικαστήρια, χωρὶς νὰ τρωθῇ ἡ καρδιά του, καὶ διῆγε βίον παραδειγματικόν.

Ὁ πατὴρ ὅμως ἐφοβεῖτο πάντοτε μήπως νέα τρικυμία ἀνατρέψῃ αἰφνης τὸν ἥρεμον τοῦτον βίον. Ἀντὶ δὲ τῆς προσδοκιωμένης τρικυμίας ἐγείρεται αἰφνης ζέφυρος τερπνὸς ἵνα ὀδηγήσῃ εὐτυχῶς τὸν νεανίαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ γάμου. Ὁ γέρον Λεκὸν δὲν ἐζήτει ἄλλο τι παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κλίσις, ἣν ὁ Λουδοβίκος ἡσθάνετο διὰ τὴν Θηρεσίαν, ἦτο ζωηροτάτη. Ὅτε τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτὴν, ἡσθάνθη τὸ κεκρυνοβόλημα ἐκεῖνο, περὶ οὗ ἀναφέρουσι συγχάκις οἱ μυθιστοριογράφοι, καὶ ὅπερ σπανίως πλῆττει τὰς καρδίας κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς θετικότητος. Ἐπικνεύων αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της, ἀφοῦ ἐχόρευσε μετ' αὐτῆς, ὠρκίζετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεύετο.

Μὴν καθημερινῆς λατρείας ἐπηύξησε τὸ πάθος τοῦ βιαιοτέρου τῶν ἐραστῶν. Διὰ τὴν Θηρεσίαν μόνον ἔζη καὶ αἱ ὥραις διήνυε μακρὰν αὐτῆς τῷ ἐφαίνοντο ἀφόρητοι.

Ἐν τούτοις, ὦφειλε, καὶ τοὶ ἄκων, ν' ἀρκῆται εἰς τὰς ἐσπερίδας, ἃς ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ διέρχεται ἐν τῇ ἐν Βουλώνῃ ἐξοικιστῇ οἰκίᾳ, νὰ ἐνασχολῆται δ' ἐπίσης καὶ εἰς τὰς μυρίας ἐκεῖνας φροντίδας, ἃς προσεχῆς γάμος ἐπιβάλλει εἰς μελλόνυμφον. Ὁ ἔρως δὲν ἀπαλλάσσει τινὰ ν' ἀγοράσῃ γαμήλια δῶρα, οὐδὲ νὰ προβῇ εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ ἀγάμου βίου του.

Τὸ παρελθὼν τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἦτο δύσκολον νὰ κανονισθῇ, διότι οὐδεμίαν τορινὴν σχέσιν του ἐγνώριζον, αἱ δὲ νεανικαὶ παραφοραὶ του ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ εἶχον πρό πολλοῦ λησμονηθῇ. Εἶχεν ἐν τούτοις ἐνίοτε στιγμὰς ζοφώδους μελαγχολίας, ἣν ὅμως διασκεδάζεν ἀμέσως ἐν τῆς Θηρεσίας μειδίαμα, μίαν δ' ἐσπέραν, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν Κυριακὴν, καθ' ἣν ὁ γέρον Λεκὸν ἡρνήθη κατηγο-

ρηματικῶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμα του, ὁ μνηστήρ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Λεκόντ με φυσιογνωμίαν ἀρκούντως περιφροντι. Τὸ δεῖπνον ὁμῶς ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν εὐθυμίαν του, ἅμα δ' ἐγερθεὶς τῆς τραπέζης, εὗρέθη καθήμενος παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας, ἀντικρυ τῆς ὠραίας δεσποινίδος, ἣν ἐλάτρευε καὶ κατέστη ὁ τρυφερώτερος καὶ εὐθυμότερος τῶν μνηστέρων.

Ἴνα μὴ στενοχωρῇ τὰ τέκνα αὐτῆς, διότι τὸν Λουδοβίκον ἐθεώρει ἤδη ὡς ἴδιον τέκνον, ἡ κυρία Λεκόντ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα, καὶ δὲν ἐζήτει ποσῶς ν' ἀκούσῃ τοὺς τρυφεροὺς λόγους, οὓς ἀντήλασσον χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ ἀγαθὴ χήρα ἀνεγίνωσκε κατὰ προτίμησιν τὰ διάφορα, ἐξ ὧν ἐν τῇ ἀπέσπασε τὴν ἐξῆς ἐπιφώνησιν :

— "Α! τέλος πάντων!... θ' ἀνακαλύψωσιν ἴσως τὸν αὐτουργὸν τῶν δύο φόνων τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ!

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Συνέχεια].

Ἐπειτα αὐτὸς εἶχε καὶ γιαντρικὰ γιὰ ταῖς πληγαῖς, ποῦ τοῦ τὰ εἶχαν δώσει αὐτοὶ ποῦ τὰ κατασκευάζουν. Τοῦ εἶχαν μάλιστα κάμει καὶ ἓνα δηλητήριο ἀπὸ κῆτι κακὰ χόρτα, ποῦ τὸ εἶχε πάντα εἰς τὸ δάκτυλό του μέσα εἰς ἓνα δακτυλίδι, γιαντὶ πάντα, ἔλεγε, ἓνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν ζωὴν του, ἀφοῦ δὲν ἔχει ὅποτε θέλει τὸ μαχαίρι του στὰ χεῖρα. Τὸ μαχαίρι μ'ποροῦν νὰ στὸ πάρουν, ἐνῶ τὸ δακτυλίδι, με μιά κίνησιν τὸ χώνεις στὸ στόμα σου. Τελειώσε.

— "Α! μὰ ἦταν παλληκαρὲς αὐτὸς ὁ Ἀρακὴλ.

Μιὰ μέρα, αὐτὸ τὸ εὐμορφο παλληκάρι, ποῦ τὸ ἀγαποῦσαν ὅλαις, χωρὶς καμμιὰ ν' ἀγαπᾷ, ἀπήντησε σ' ἓνα πανηγύρι τοῦ Λογιόλα, τὴν δευτέρᾳ τῆς Λαμπρῆς, μιὰ εὐμορφοκοπέλα, καὶ τὴν ἐπροσκάλεσε νὰ χορέψουν. Ἦταν ἡ Πέπα Σεγγαρέ. Ἐξέρτε, ὁ χορὸς γυρίζῃ πολλαῖς φοραῖς τὰ μυαλὰ τῶν νέων. Οὔτε ὁ Ζουάν, οὔτε ἡ Πέπα ἐξέχασαν τὸν πρῶτό τους χορὸν, οὔτε τὴν μουσικὴν ποῦ τὰς συνώδευε, οὔτε τὸ τραγοῦδι ποῦ τοὺς μεθοῦσε:

Βλέπω ἐν ἄστρον στὰ ψηλὰ

Ποῦ ἄλλο ἄν' αὐτὸ δὲν εἶδα.

Μὰ ἄν' κυττάξω χαμηλὰ

Βλέπω ἐν ἄλλο ποῦ χρυσώνει.

Κάνει νὰ ρίξῃ μιὰν ἀκτίδα

Καὶ τὴν καρδιά μου τήνε λυώνει.

Ἀπὸ τὴν δευτέρᾳ ἐκείνῃ τῆς Λαμπρῆς ὁ Ζουάν Ἀρακὴλ, τόσῳ χαρωπὸς πρῶτα, ἔγεινε ἄγριος, λιγόλογος, καὶ ὁ μπάρμπα Τιβούρκιος Σεγγαρέ δὲν ἐγέλοῦσε ποτέ.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ διαβολοέρως.

Καὶ τί ἔρως! Ἀθηνιὸς καὶ ταχὺς ἄν' κερκαυνός. Πολλαῖς φοραῖς τυχαίνει ἔτσι. Ἐκείνη ὅλο αὐτὸν ὄνειρευότανε καὶ αὐτὸς μόνον αὐτὴν ἐσυλλογίζετο. Ἦταν λυπημένος ἄν' κῆπος χωρὶς ἄνθη καὶ ὁ ἔρως τοῦ ἔκανε κακὸ ἄν' σκυλί λυσσασμένο. Γιατί; Γιατί δὲν εἶχε λεπτὸ στήν τσέπη του, καὶ ἡ Πέπα ἦτο πλουσία. Ἐπειτα ὁ μπάρμπα Τιβούρκιος τῆς εἶπε καθαρὰ πῶς δὲν θὰ τῆς ἔδινε ἄνθρωπο φτωχὸ καὶ χωρὶς δουλειά.

— Μὰ τέλος πάντων, εἶπε κάποτε ὁ Ἀρακὴλ εἰς τὸν μπάρμπα Σεγγαρέ, ἡ Πέπα μ' ἀγαπᾷ, μοῦ τὸ εἶπε.

— Καὶ μένα μοῦ τῶπε, ἀπεκρίθη ὁ πατέρας.

— Ἐγὼ τὴν λατρεύω. Τρελαίνομαι. Θὰ σκοτωθῶ ἂν δὲν μοῦ τὴν δώσῃς. Τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ τὴν πάρω γυναικά μου;

— Ὅ,τι κάνω καὶ γώ, εἶπεν ὁ χωρικός. Νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ φέρνῃς φαγὶ γιὰ τὰ παιδιὰ. Δὲν ἔφαγα ἐγὼ τὰ νειάτα μου γιὰ νὰ δώσω τὰ χρήματά μου καὶ τὴν κόρη μου σ' ἓνα χορευτὴ μοναχά. Ὅταν ἔλθῃς καὶ μοῦ πῆς ὅτι ἐσύναξες κάποιαν περιουσίαν καὶ πῶς θὰ μ'πορέσῃς κάτι νὰ κάμῃς, τότε θὰ σοῦ δώσω τὴν Πέπα, ἀφοῦ σ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ πόσα πρέπει νὰχῶ; ἠρώτησεν ὁ Ζουάν.

— Δύο χιλιάδες δοῦρος. Δηλαδή δέκα χιλιάδες δραχμαῖς κατὰ τὸ σύστημά σας.

— Δύο χιλιάδες δοῦρος, εἶπεν ὁ Ἀρακὴλ κίτρινος. Καὶ ποῦ μ'πορεῖ νὰ ταῦρη κανεῖς;

— Ἐγὼ τὰ εὗρηκα εἰς τὴν γῆ, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Προσπάθησε καὶ σύ.

Ὁ Τιβούρκιος δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποῦ ἔχουνε δύο λόγους. Ὁ Ἀρακὴλ δὲν εἶχε λοιπὸν παρὰ νὰ σκοτωθῇ, καθὼς ἐφοβέρισε καὶ τὸν γέρω, ἥ νὰ προσπαθῇ νὰ συναζῇ περιουσίαν. Ἡ Πέπα καλὴ κοπέλα δὲν μ'ποροῦσε νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ ἐρωτευμένη μαζὺ του μ'ποροῦσε νὰ τὸν περιμένῃ ὡς ποῦ νὰ κερδίσῃ τὴν προίκα. Καὶ ἅμα τὸν συναντοῦσε κρυφὰ εἶτε καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν πατέρα της κάποτε τὸν ἐβεβαίωνε ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾷ αἰῶνια. Τοῦ εἶχε μάλιστα ὀρκισθῇ, καὶ ὀρκισθῇ εἰς τὸ εὐαγγέλιο ποῦ τῆς ἄφηκε ἡ μητέρα της, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔπερνε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν. Τέτοιος ὄρκος ἀπὸ κοπέλα ὠραία ἄν' τὰ ἄσπρα τοῦ οὐρανοῦ, δίνει θάρρος εἰς ἓνα τολμηρόν. Καὶ ἐσυλλογίσθηκε ὁ Ζουάν: «Καλὰ, λοιπὸν θὰ εὗρω δύο χιλιάδες δοῦρος. Δὲν ἔξερω πῶς, ἀλλὰ θὰ ταῖς εὗρω.»

Ἐλάμε χίλια σχέδια. Κεῖ ἔπρεπε νὰ εὗρῃ δύο χιλιάδες δοῦρους, ἐπειδὴ ἡ Πέπα τοῦ εἶπε:

— Ἡ μαζὺ σου αἰῶνια, ἡ με κανένα, Ἀρακὴλ. Θὰ ὑπακούσω ὅμως τὸν πατέρα μου, ἐνόσφ' ζῇ καὶ θὰ σεβασθῶ τὴν θέλησιν του ἅμα ἀποθάνῃ.

Ἐσκέφθη τότε ὁ Ζουάν νὰ κάμῃ κανένα μεγάλο ταξεῖδι. Τοῦ ἔλεγα πῶς ἐκεῖ μακρὰ εἰς τὴν λαπλάτα, στήν Ἀμερικὴ,

οι άνθρωποι κάμουν περιουσίαν. Καί ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ βλέπη πειὰ τὴν Πέπα θάφρευε ἀμέσως. Ναί, θάφρευε. Καί νὰ σὰς 'πῶ, θάκανε καλλίτερα παρὰ ποῦ ἔμεινε.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, νὰ ποῦ ἀνάβη ὁ πόλεμος στὸν τόπο μας καί ἔγινε αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα ἐμπρὸς στὸ Μπιλμπάο. Γιὰ νὰ τελειώνωμε λοιπὸν ὁ στρατηγὸς Γκάρνηντὼ τὸν βλέπει 'μπρός του καί τοῦ διηγείται τὴν ἱστορίαν του, καί ἐνῶ ὁ γέρον στρατιώτης τὸν καλοκυττάζει ὁ Ζουὰν 'Αρακὴλ τοῦ λέει :

— 'Αφοῦ, στρατηγέ, καθὼς λές, ἡ ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει μίαν περιουσίαν, θὰ τὴν ἔχω.

— 'Η ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει κάτι παραπάνω ἀπὸ μίαν περιουσίαν. 'Αξίζει τὴν ζωὴν τῶσαν χιλιάδων ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου. Ὁ Ζουκαράγας εἶνε ἡ ἀντίστασις, εἶνε τὸ κλειδί τοῦ Μπιλμπάο, αὐτὸς εἶνε τὸ πᾶν. Δὲν ἔχω διαταγὰς νὰ τοῦ δώσω, ἀφοῦ δὲν εἶσαι στρατιώτης. 'Αν ὅμως κάνεις ὅ, τι μοῦ λές, νὰ ξαναπεράσῃς ἀπὸ 'δῶ.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ζουὰν. Καλὴ ἀντάμωσι, στρατηγέ.

Ὁ γέρον Γκάρνηντὼ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καί γιὰ μιὰ στιγμή ἐσυλλογίσθηκε μήπως ἦταν κατὰσκοπος.

Ὁ 'Αρακὴλ μόνον ἓνα πρᾶγμα ἐσυλλογίζετο. Ἡ ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει μίαν περιουσίαν. Καί τὴν περιουσίαν αὐτὴν τὴν ἤθελε, ἐπειδὴ τοῦ ἔδιδε τὴν Πέπαν ζωντανήν.

'Εφυγε πειὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καί χάθηκε. Γιὰ πολλαῖς 'μέραις δὲν ἔγινε λόγος γι' αὐτόν. Ὁ στρατηγὸς ἔλεγε : «Θὰ ἦταν τρελός». Καί ἐπροσπαροσκευαζόταν νὰ προσβάλλῃ νύκτα τὸν Ζουκαράγαν καί μὲ τῆς τουφεκίαις μονάχα γιὰ φῶτά των.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ὁ 'Αρακὴλ ἐτριγύριζε εἰς τὰ ὀχυρώματα τῶν καρλιστῶν. Τὸ μαχαίρι στὴν τσέπη, τὸ μαχαίρι ἐκείνο ποῦ 'μποροῦσε νὰ ρίξῃ 'σὰν σφαῖρα στὸ σημάδι, ἐπερίμενε, πλαγιαζὼν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὅπου ἐτύχαινε στοὺς κάμπους νὰ πλησιάσῃ τὸν Ζουκαράγα καί ἔτσι ν' ἀπαλλάξῃ τὸν γέρον Γκάρνηντὼ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Καρλιστῶν. Καί τί τοῦ ἔκαμεν ὁ Ζουκαράγας αὐτός; Πόλεμος μὲ τὸ κανόνι, πόλεμος μὲ τὸ μαχαίρι πάντα πόλεμος εἶνε. 'Εχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσῃ ὅταν θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του. Τέτοιους συλλογισμοὺς ἔκανε καί ἐπερίμενε τὴν εὐκαιρίαν.

'Ενα βράδῃ ποῦ ἐπλησίασε πολὺ εἰς τὴν σκηνὴν ποῦ ἐκοιμώταν ὁ Ζουκαράγας, ἡ σφαῖρα ἐνὸς σκοποῦ ἐσφύριζε στὴν κεφαλὴν του κοντά, καί τόσο κοντά, ποῦ τοῦ 'πῆρε καί ἓνα κομμάτι ἀπὸ τ' αὐτί.

Δὲν ἐπρόσεξε καθόλου, καί ἓνα πρᾶγμα μοναχὰ λυπήθηκε ποῦ τὸν εἶδεν ὁ καρλιστὴς σκοπός. Χωρὶς ἐκεῖνον θὰ πηδοῦσε τὸν τοῖχο καί τότε ὁ Ζουκαράγας ἐτελείωνεν. Τόρα ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσῃ.

Καί λοιπὸν τί! Θὰ ξανάρχιζε πάλιν ἀπὸ αὐριον. 'Αλλὰ ἐκείνη τὴν 'μέρα εἶχεν ὠρισμένη καί ὁ Γκάρνηντὼ γιὰ τὴν ἐ-

σπερινὴν προσβολήν. Ὁ Ζουὰν 'Αρακὴλ πλαγιασμένος σὲ μιὰ τάφρο ἐσυλλογίζετο ὅπως καί ὅπως αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ φθάσῃ εἰς τοῦ Ζουκαράγα τὴν ὥραν Ἰσά-Ἰσα ἐκείνη ποῦ ὁ Γκάρνηντὼ ἐπρόσβαλε τοὺς Καρλιστάς. Οἱ πρῶτοι τουφεκισμοὶ δὲν τοῦ ἐφάνηκαν καλοί, ἀλλὰ ἔπειτα εὐχαριστήθηκε. 'Αφοῦ ἐπολεμοῦσαν ὁ Ζουκαράγας θὰ ἐβγαίνει ἔξω γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς στρατιώτας του. 'Αν ὁ Ζουὰν 'μποροῦσε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ κοντά του, ἐτελείωνε. Τὸ μαχαίρι στὴν καρδίαν καί αὐτὴν τὴν φορὰ ὅχι πειὰ ἀνὰδρα, ἀλλὰ μέσα στὴ μάχη. 'Α! τὸ αἷμα τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει περιουσίαν; Ὁ μπάριμπα Συγγαρέ θὰ εἶχε τῆς δυὸ χιλιάδες δοῦρος, θὰ τῆς εἶχε—καί τόσῳ τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς καρλιστάς.

'Επολέμησαν 'σὰν παλληκάρια ἐκεῖνο τὸ βράδῃ. Οἱ στρατιῶται τοῦ Γκάρνηντὼ 'σὰν λυσσασμένοι ἀνέβαιναν τὰ χαρκαῶματα καί εὗρισκαν, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, τοὺς καρλιστάς ἐμπροστά των. Καί μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἔπνιγε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Τὰ σπαθιά ἐτροπούσαν τὰ στήθη καί τὰ πιστόλια ἔσπαναν τὰ κεφάλια. 'Εσκοτωνόνταν χωρὶς νὰ βλέπῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Καί ἦταν Ἰσπανοὶ ἀναμεταξύ τους, ἄχ! τί κρίμα!

Καί αὐτὸ ἐδάσταξε πολὺν ὥραν. Τὸ γλυκοχάραγμα οἱ στρατιῶται τοῦ Γκάρνηντὼ ἔφυγαν νικημένοι καί πάλιν. 'Ανώφελα ἐπῆγε καί αὐτὴ ἡ προσβολή. Ὁ Γκάρνηντὼ πάλιν θὰ ἐλυσσοῦσε ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ἐνῶ οἱ καρλισταὶ ἐχαίρετοῦσαν τὴν ἡμέρα μὲ φωναῖς χαρᾶς. 'Επειτα ἔξαφνα ἡ φωναὶς ἔπαυσαν. 'Εφερναν τὸν ἀρχηγό, ἔλεγαν, μὲ ἀπασμένο πόδι, τὸν Ζουκαράγα, τὸν ἀνίκητο ἀρχηγὸ ποῦ ἡ φωνὴ του ὅλη νύκτα ἀκούσταν. 'Εμπρός, παιδιὰ μου, ἐμπρός, θάρρος. Οἱ αἰχμαλῶτοι τοῦ Γκάρνηντὼ—γιατί οἱ καρλισταὶ εἶχαν πιάσει πολλοὺς αἰχμαλῶτους—εἶδον τὸν ἀνδρῆνον ἐκεῖνον ἀρχηγὸν ποῦ τὸν ἐπετριγύριζαν οἱ ἀξιωματικοὶ του ὁ Ζουκαράγας δὲν 'μποροῦσε νὰ κρατηθῇ ὀρθίος. Τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ τὴν μασχάλην καί μερικοὶ στρατιῶται τοῦ ἔφεραν ἓνα σκαμνάκι νὰ καθίσῃ μὲ τὸ ποδάρι τεντωμένο.

Ὁ 'Αρακὴλ ἔβλεπε.

Τὸν ἔπιασαν μὲ τοὺς στρατιώτας τοῦ Γκάρνηντὼ καί τὸν ἐφύλαγαν μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, οἱ καρλισταὶ σκοποὶ μὲ τὸ τουφέκι γεμάτο. Τὸ μαχαίρι του, τὸ περίφημο ἐκεῖνο μαχαίρι, δὲν τοῦ ἔχρησμευσε. 'Αμα εἶδε ποῦ τὸν ἔπιασαν τὸ ἐπέταξε καί : «ἄλλη φορὰ», εἶπε.

Καί τόρα θὰ τοῦ φοροῦσαν καί αὐτοῦ τὴ στολὴ καί ἔχανε πειὰ καθὲ ἐλπίδα καί τὰ 'μάτια του ἐγύριζε θλιμμένα ἀπὸ τὸν θυμὸ εἰς τὸν Ζουκαράγα, ποῦ τὸν ἐμίσουσε τόρα γιατί ἄμα ἐκεῖνος ἐζοῦσε ἡ Πέπα ἦταν χαμένη γι' αὐτόν.

Τόρα στὸ Ζουκαράγα οἱ κάλλιστοι ἀξιωματικοὶ ἐφαίνονταν ἀνήσυχαι. Μερικοὶ γονατιστοὶ ἐκύτταζαν τὴν πληγὴν καί κάποιος ἐφώναζε τὸ γιατρό.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Αἰσώπου

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καί τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καί τῷ Ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

- Ὁ «'Αδικηθεὶς Ἰογήτρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
 «'Αττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
 «'Ελπίκη» ἔθνος Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδῃ Κυριακίδου δραχ. 5 (5,30)
 «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δραχ. 5 (5,30)
 «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὼν δραχ. 2,50 (2,70)
 «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponsion de Terrail δραχ. 2,50 (2,70).
 «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺη δραχ. 3 (3,20)
 «Τὸ διάμεσον Φρέζερ», μυθιστορία Pierre Sales δραχ. 4 (4,40).
 «Τὰ χάλια μας», κωμῶδα Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 70 (80)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιέ - δὲ - Μοντεπέν (τόμ. 2) δραχ. 3 (3,30)
 «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ δραχ. 4,50 (4,70)
 «Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμ. 2) δραχ. 2,50 (2,80)
 «Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δραχ. 4 (4,40)
 «Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δραχ. 4 (4,20)
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καί τὸ Κράσι», μυθιστορία Paul de Cock, μεταφράσεις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δραχ. 4 [1,20]
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ δραχ. 3 (3,30)
 Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
 » Σολωμοῦ 50 (60)
 » Βηλαρά 50 (60)
 «Μαρία Ἀντωνιέτα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέ, μεταφράσεις Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [53]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, δραχ. 4,50 (4,60).
 «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμύ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δραχ. 4,50 [4,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προστέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιστάρων». Τόμοι 2 δραχ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐγγραφὲς Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δραχ. 4,50 (4,70)
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους δραχ. 4 [4 4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μεταφράσεις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δραχ. 2 [2,20]
 «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponsion-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 δραχ. 6 (7)
 «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς δραχ. 4,50 (4,70)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) δραχ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier δραχ. 4,50 (4,70)